

Bakelandt had zijn beste mannen uitgekozen, en zond ze in twee groepen naar Antwerpen.

— Ge zult mij opwachten tegenover de stad, aan deze kant der Schelde, zei hij.

De kapitein zou alleen reizen.

's Morgens vroeg verliet hij zijn hol in het Geuzenbos en begaf zich eerst te voet naar Pittem, waarheen hij zijn vriendin Isabella van Male gezonden had.

't Meisje had hem gesmeekt toch eens te mogen meegaan naar Antwerpen en naar de roversbende der Pijpelhelde.

En nu zou hij het meisje in haar dorp afhalen.

Omstreeks acht uur bereikte hij reeds Pittem, het schilderachtig Vlaamse dorp, in de omgeving van Tielt.

Hij begaf zich onmiddellijk naar de woning zijner geliefde, die hem met vreugde ontving.

— Ha! nu gaan we op reis! juichte ze. Moet ik mij schoon kleden?

— Nu nog niet, maar neem uw schoonste kleed en juwelen van dat burgemeesterswif mede, want we zullen ginder een groot feest bijwonen en dan moet mijn vrouw er bekoorlijk uitzien.

Het lichtzinnige meisje sprong de ruwe kerel om de hals en kustte hem.

— Zottin!

— Ge ziet me toch gaarne, Lodewijk?

— Ja, ja, maar maak u nu gereed!

— Zal de reis lang duren?

— Ja, ik denk wel dat wij ten minste voor acht dagen afwezig zullen zijn.

— Zo lang, Lodewijk.

— Wel ja, ge gaat immers gaarne op reis.

— En waar gaan we naartoe?

— Naar Antwerpen.

— O, wat ben ik blij. Ik zal dan eens de grote Schelde mogen zien.

— Ja, en de Onze Lieve Vrouwentoren ook, en al de grote gebouwen.

— Wat ga ik mij schoon kleden. Ik ga de Antwerpse meisjes eens de ogen uitsteken.

— Maak u nu maar vlug gereed, want we hebben geen tijd meer te verliezen.

— Ik ben op een ommezien klaar, Lodewijk.

En na hem nogmaals gekust te hebben, maakte zij haar pakje.

Een half uur later verliet het tweetal de woning.

Langs een binnenweg gingen ze door de velden, aldus de grote weg vermijgend.

Na een lange wandeling bereikten ze het dorp Aarsele en waren dus reeds aan gene zijde van het stadje Tielt.

De vermeende veldwachter stapte vrijmoedig een herberg binnen, terwijl Isabella buiten de gemeente op de weg naar Deinze wachtte.

Hij vroeg, dat voor hem een rijtuig zou ingespannen worden, wat ook geschiedde, want het duurde niet lang of de knecht kwam zeggen, dat het rijtuig ingespannen was.

Bakelandt betaalde de huur, stapte in en reed heen met de knecht als koetsier.

— Dat is gemakkelijker dan lopen, sprak hij vrolijk.

Buiten het dorp zag hij zijn gezellin.

— Die vrouw ziet er ook moe uit, hernam de roverskapitein medelijdend. Zeg meisje, waarheen moet ge? riep hij.

— Naar Deinze, mijnheer.

BAKELANDT

DE HEKS VAN CROAGH PATRICK

Illustratie:
CLAUDE D. SCHOLT

UITGEVERIJ J. HOOGHE N.V.

- Stap in, ge zult er gemakkelijker komen dan op uw voeten.
- Mag ik, mijnheer?
- Natuurlijk, ik heb het rijtuig gehuurd.
- Plaats genoeg, zei de knecht.

Bakelandt hielp het meisje in het rijtuig en sprak haar over weer en wind en allerlei gewone zaken, als zagen ze elkander slechts voor de eerste keer.

Bij Deinze verliet het tweetal het rijtuig en de roverskapitein gelastte de knecht op hem te wachten in een afspanning.

— Ge moet geen honger of dorst lijden, zei hij, de jongeling een muntstuk schenkend.

Bakelandt en Isabella scheidden van elkander bij de Leiebrug, maar buiten de stad op de weg naar Gent vonden ze elkander terug. En weer maakte de sluwe kapitein een herbergier wijs, dat hij met zijn ziekelijke dochter naar een ziekenhuis te Gent moest en liet zich naar de hoofdstad voeren.

Maar dicht bij Gent stapte hij af en in een bosje verkleedde hij zich als een edelman. Ook Isabella moest hier haar beste gewaad aantrekken, en als deftige lieden wandelde het tweetal de stad in.

Bakelandt huurde weer een koets, ditmaal een deftige, voorwendend dat men hem naar Sint-Niklaas moest voeren.

Het rijtuig rolde snel door de stad en dan over de Antwerpse steenweg door het Land van Waas.

— Ge zijt de slimste man der wereld, Lodewijk, vleide het meisje. Ja, bij u ben ik veilig!

En zij kuste de schelm hartstochtelijk.

— Rijden we nu niet deftig? En ge zijt schoon gekleed! Zo moet ge ook op 't feest verschijnen, liefste.

— Op welk feest, Lodewijk? Welk feest is dat dan toch wel?

— Een roversfeest, de bruiloft van mijn vriend Cartouche der Pijpelheide.

HET GEHEIM OVER LOUISE

Sus Morré was na zijn onderhoud met Cartouche over de drie spookgestalten, onmiddellijk naar huis gegaan.

Zijn vader zat somber in een hoek.

— Eindelijk terug, vader? vroeg hij.

— Ja, jongen, eindelijk...

— En morgen gaat ge weer naar Antwerpen, ge kondt er wel gebleven zijn.

— 't Is waar! Och, 't leven begint me zwaar te vallen, jongen.

— Zo droefgeestig! En waar is Louise... wil ze niet terugkomen?

— Neen... en ze heeft gelijk, ja, bij alle duivels, ze heeft gelijk!

— Ze heeft zeker gelijk, stemde vrouw Morré toe. Is dat een leven hier!

— We zitten er in en kunnen er niet meer uit, hernam de oude.

— Toe, toe, ons leven is zo slecht niet! riep de zoon, luchtig. Waar was Louise?

— In een rijk huis.

— Als meid?

— Ik weet het niet, luister!

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955